

ชุดนวนิยายผจญภัยลึกลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่าองไพร

มนุษย์หิมพานต์

น้อย อินทนนท์

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มาลัย ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมาลัยเป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรื่อยเอง” “แม่เองค์”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แปดตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมาลัยยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :

จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์

(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ตอน

มนุษย์หิมพานต์

สำนักพิมพ์ กระทั่งม ป.อ.

ISBN 978-974-22590-0-6

ล่องไพร

อันดับที่ ๗

มนุษย์หิมพานต์

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

- ๒๔๙๔ สำนักพิมพ์พิทยาคาร
- ๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
- ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
- ๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ - ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์

เลขที่ ๒๙๖ ซ.อรุณอมรินทร์ ๓๐ ถ.อรุณอมรินทร์

บางยี่ขัน บางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๐๒-๔๓๓๐๐๒๖-๗

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิตร

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๙๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

กองทุนมัลลย์ ชูพินิจ

จากสำนักพิมพ์

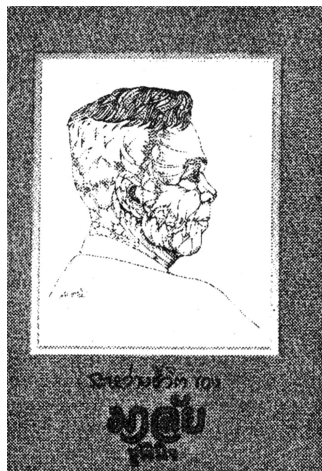
ท่ามกลางภาวะวิกฤติของกระดาษ ซึ่งราคาเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าตัวเมื่อหลายเดือนมาแล้ว ทำให้เกิดความกระทบกระเทือนแก่สำนักพิมพ์ทุกแห่ง บางแห่งก็ต้องปรับราคาหนังสือตามราคากระดาษเพื่อความอยู่รอด ที่สู้ไม่ไหวต้องปิดตัวเองไปก็หลายราย

ที่จริงนั้น สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ไม่ต้องการจะขึ้นราคาหนังสือ เพราะเสมือนเป็นการผลักภาระให้แก่ผู้อ่านซึ่งได้กรุณาอุดหนุนหนังสือของสำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. มาโดยตลอด ความตั้งใจแรกนั้นคือจะหยุดพิมพ์ “ส่องไพร” ไว้สักระยะหนึ่งก่อนจนกระทั่งสถานการณ์เรื่องกระดาษคลี่คลาย แต่ได้มีท่านผู้อ่านได้ถามเข้ามามากมาย และต่างก็เต็มใจที่จะช่วยอุดหนุนกันต่อไปแม้ว่าทางสำนักพิมพ์จำเป็นต้องขึ้นราคาหนังสือก็ตาม

สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. รู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งในน้ำใจไมตรีของท่านและยินดีที่จะจัดพิมพ์ “ส่องไพร” ตอนต่อ ๆ ไปตามลำดับ โดยขอปรับราคาขึ้นจากเดิมเพียงเล็กน้อย เพื่อให้สำนักพิมพ์สามารถเลือกเฟ้นผลงานหลากหลายประเภทของ “ครูมาลัย ขุพนิศ” นอกเหนือจาก “ส่องไพร” มาเสนอต่อท่านต่อไป และขอยืนยันว่าเราจะไม่ขึ้นราคาหนังสือโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร

“ส่องไพร” ตอน “มนุษย์หิมพานต์” จึงเป็นสารนิยายชุดส่องไพรลำดับที่ ๗ ของสำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ถ้าท่านได้สังเกตหนังสือที่กำลังอยู่ในมือของท่าน ซึ่งพิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์อย่างดี หนาถึง ๑๘ ยก (๒๘๘ หน้า) แล้วเปรียบเทียบกับราคากับหนังสือต่าง ๆ ที่วางขายอยู่ทั่วไป ท่านจะเห็นว่าสำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ไม่ได้เอาเปรียบท่านเลย

นอกจากนี้ สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. มีความยินดีที่จะแจ้งให้ทราบว่า สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. และสำนักพิมพ์ในเครือ คือ สำนักพิมพ์ดำรงสิทธิ์ ได้จัดพิมพ์ผลงานของ “ครูมาลัย ขุพนิศ” ออกมาอีกหลายเล่ม ทั้งที่ได้วางจำหน่ายอยู่ในขณะนี้ และที่กำลังจะทยอยแล้วเสร็จในเร็ววัน ขอท่านติดตามต่อไป

“ระหว่างชีวิตของมัลลย์ ฐพนิจ” หนังสือรูปเล่มสวยงามกะทัดรัด
พิมพ์ด้วย กระดาษปอนด์อย่างดี ปกเป็นลายเส้นฝีมือศิลปินใหญ่...ช่วง มุลพินิจ
หนาถึง ๓๑๑ หน้า แต่ราคาเพียง ๑๓๕ บาท เล่มนี้ มิใช่ท่านจะได้รู้ประวัติของ
“น้อย อินทนนท์” ผู้เขียนสารนิยายชุด **“ล่องไพร”** เพียงเท่านั้น ท่านยังจะได้อ่าน
เกร็ดชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ ของบรมครูทางการประพันธ์ท่านนี้ ซึ่งผู้รู้จักมักคุ้นจาก
หลายวงการ...หลายอาชีพ มีทั้งนักการเมือง นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ชื่อดัง เช่น
สด กุรมะโรหิต มนัส จรรยงค์ วิลาศ มณีวัต อาจินต์ ปัญจพรรค์ สรรพสิริ วิรัชศิริ
ชาลี เอี่ยมกระสินธุ์ ฯลฯ ได้เขียนไว้อย่างน่าอ่านอีกด้วย

“ระหว่างชีวิตของมัลลย์ ฐพนิจ” จึงเป็นหนังสืออีกเล่มที่แฟน ๆ **“ล่องไพร”**
ไม่ควรพลาด

“แก้วตา” นวนิยายเรื่องสุดท้ายของ “ครุมาลย์ พุทธิกิจ” ในนามปากกา “แม่อนงค์” เป็นเรื่องของเด็กผู้หญิงวัย ๑๐ ขวบ ซึ่งพ่อแม่แยกทางกัน แม้จะแค้นและชุกชนเท่าที่วัยของแกจะทำให้ได้ แต่แก้วตาก็คงไม่ใช่เด็กมีปัญหา

นวนิยายเรื่องนี้เปลี่ยนภาพพจน์ของแม่เลี้ยงใจร้ายยุคสโนไวท์หรือซินเดอเรลล่า มาเป็นเพื่อนต่างวัยซึ่งเข้าได้กับลูกติดสามอย่างสนิทสนมกลมเกลียว แก้วตาจึงไม่ใช่หนังสือสำหรับเด็ก แต่สำหรับผู้ใหญ่ทุกคนจะค้นหาคำตอบว่าเด็กในปกครองของตนต้องการอะไร และเหตุใดผู้ชายจึงต้องเลิกร้างกับภรรยาไปมีผู้หญิงคนใหม่

ครุมาลย์เขียนนวนิยายเรื่องนี้เมื่อครั้งบางละมุงยังเป็นตำบลตากอากาศที่สงบเงียบ ไม่เจริญถึงขีดสุดเช่นนี้ แก้วตาจึงเป็นนวนิยายที่นอกจากจะตีแผ่ความรู้สึกนึกคิดของเด็กวัยสิบขวบที่พ่อแม่หย่าร้างกันแล้ว ยังได้นำบรรยากาศเก่าๆ ของพัทยาเมื่อ ๓๐-๔๐ ปีก่อน กลับมาให้ระลึกถึงเช่นกัน

“ลมหายใจเข้า-ออก” ข้อเขียนเชิงปรัชญาเกี่ยวกับมนุษย์ในทัศนะของ **“กิตติ ฐพินิจ”** อดีตประธานสมาพันธ์นักหนังสือพิมพ์คนแรก และอดีตนายกสมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ซึ่งเพิ่งล่วงลับไปด้วยอุบัติเหตุ รวบรวมจากคอลัมน์ใน **“หลักไท”** อ่านได้อรชรสทุกกระบวนความ

“กิตติ ฐพินิจ” เป็นทายาทคนหนึ่งของ **“ครูมัลย์ ฐพินิจ”** ผู้สืบทอดเจตนารมณ์ของบรมครูท่านนี้ในเชิงประพันธ์ เขาได้หยิบยกสิ่งละอันพันละน้อยจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันมาเขียนได้อย่างน่าอ่าน สมกับคำนำซึ่ง **“มานิจ สุขสมจิตร”** ประธานสถาบันพัฒนาการหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยได้เขียนไว้ว่า

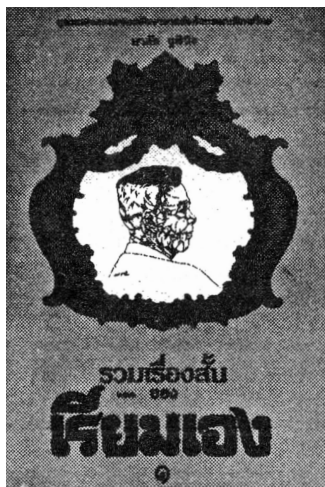
“.....บทความที่**คุณกิตติ ฐพินิจ** เขียนลงเป็นประจำภายใต้หัวเรื่อง **“ลมหายใจเข้า-ออก”** ในนิตยสารหลักไท ซึ่งตัวเขาเองได้ร่วมก่อตั้งและประทับประคองมาพร้อม ๆ กับ**คุณรัตนะ ยาวะประภาส** มิตรผู้อาวุโสของเขาผู้จากไปแล้วนั้น แต่ละบทล้วนมีคุณภาพเป็นปรอทวัดอุณหภูมิความคึกคัก ร้อนแรง สนุกสนาน หรือจิตซีดเย็นชาของสถานการณ์แต่ละยุคแต่ละสมัยได้เป็นอย่างดี เพราะเขาเขียนขึ้นด้วยเจตนาบิรุทธิ์ ยึดมั่นในความเป็นธรรม และหลักวิชาที่ได้ร่ำเรียนมาจากคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจากประสบการณ์ที่สั่งสมมานานกว่า ๓๐ ปี.....”

“ชั่วฟ้าดินสลาย” นวนิยายขนาดสั้นเรื่องแรกของ **“เรียมเอง”** เป็นเรื่องของ ความรักระหว่างหญิงหนึ่งและชายสอง ซึ่งจบลงด้วยการลงโทษของสามี โดยใส่กุญแจมือให้อยู่ด้วยกันตราบชั่วฟ้าดินสลายตามความต้องการของหนุ่มสาวทั้งคู่

นวนิยายเรื่องนี้เคยมีผู้นำมาสร้างเป็นทั้งภาพยนตร์และละครโทรทัศน์หลายครั้ง ได้รับความนิยมอย่างมากมาในยุคนั้น เคยได้รับรางวัลสำเภาทองบทประพันธ์ดีเด่นในงานแจกรางวัลการประกวดภาพยนตร์ และรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมประจำปี นอกจากนี้เพลงเอกจากภาพยนตร์เรื่องชั่วฟ้าดินสลายก็เป็นเพลงอมตะซึ่งมีความไพเราะตั้งแต่ยุคนั้นจนกระทั่งปัจจุบัน

สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ได้นำบทประพันธ์เรื่องนี้มาพิมพ์จำหน่ายพร้อมด้วยบทสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์สี - เสียงในฟิล์มเรื่องแรกของไทย คือนางเอก..งามตา สุภาพงษ์ ผู้แสดงประกอบดีเด่น..ประจวบ ฤกษ์ยามดี และแมนรัตน์ ศรีกรรณนท์...ผู้แต่งเพลงอมตะของภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วย

รวมเรื่องสั้นของ **“เรียมเอง”** ผลงานอมตะอีกเล่มหนึ่งของ **“ครูมาลัย ภูพินิจ”** ในนามปากกาซึ่งใช้สำหรับเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายขนาดสั้นโดยเฉพาะ แม้จะพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเมื่อกว่า ๕๐ ปีมาแล้ว แต่ถ้อยคำสำนวนมิได้ล้าสมัยไปตามกาลเวลา แต่ละเรื่องเต็มไปด้วยแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิตมนุษย์ ซึ่ง **“เรียมเอง”** ได้หยิบยกขึ้นมาให้เห็น ไม่ว่าจะเป็นด้านความซื่อสัตย์ ความกตัญญู ความยุติธรรม หรือความเมตตากรุณา ซึ่งเป็นหลักสำคัญในการครองชีวิต

ท่านจะได้รรถรสของการใช้ภาษาที่ง่าย ๆ กระชับ และตรงประเด็น อันเป็นลักษณะเฉพาะของเรื่องสั้นของ **“เรียมเอง”** นอกจากนี้ยังเป็นแบบอย่างให้ผู้ที่สนใจในการเขียนเรื่องสั้นได้ศึกษาเป็นแนวทางอีกด้วย รวมเรื่องสั้นของ **“เรียมเอง”** รูปเล่มสวยงามกะทัดรัด ปกฝีมือช่วง มูลพินิจ พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์อย่างดีเช่นกัน ราคาเพียง ๑๑๐ บาทเท่านั้น

หนังสือทุกเล่มมีจำหน่ายตามร้านขายหนังสือทั่วไป หากหาซื้อไม่ได้ กรุณาติดต่อที่บริษัทเคล็ดไทย จำกัด โทรศัพท์ ๒๒๕๔๕๓๖ - ๕๐

มนุษย์หิมพานต์

เลือกกินคน	๓
มนุษย์หิมพานต์	๒๐
ข่าวจากช่องปา	๓๘
สู่ป่าหิมพานต์	๔๖
เผชิญยักษ์หิมพานต์	๖๘
ความผิดหวัง	๗๕
สัตตชาติญาณไพร่!	๙๓
ทาสของนิสสัย	๑๐๕
จันยักษ์	๑๑๕
จับยักษ์	๑๒๓
ชะตากรรมของช่องปา	๑๔๘
อภินิหารของพระรถดงค์	๑๗๓
อิทธิฤทธิ์ยักษา	๑๘๓
กลางดงมนุษย์กินคน	๑๙๘
ล่องแพมฤตยู	๒๑๑
ป่าดิบดงดำ	๒๒๖
นะโรปา!	๒๔๐
สู่สระกระสินธุ	๒๕๓
อวสานสุวรรณคีรี	๒๖๕

๑

เสือกินคน

ทางด้านเส้นนั้นผ่านไประหว่างฝั่งซ้ายของลำธารอัน
คั่นเงิน เต็มไปด้วยกรวดก้อนใหญ่ๆ เต็มไปด้วยหาดทรายซึ่งขาดเป็น
ห้วงๆ กับป่ายางใหญ่โผล่และลาดขึ้นไปสู่เชิงเขาที่สูงชัน บนพื้นดินอัน
อ่อนนุ่มและบางตอนยังนองไปด้วยน้ำฝนซึ่งตกหนักเมื่อตอนกลางวัน
เคลื่อนไปด้วยรอยใหม่ ๆ ของช้างโขลงใหญ่ที่ตัดผ่านลงไปสู่ท้องทุ่งข้างล่าง

ระหว่างรอยเท้าช้างเหล่านี้เอง รอยของเสือเจ้าตัวนั้นปรากฏเด่น
ใหม่กว่าและแจ่มชัดพอที่เราจะสามารถระบุได้แม้ในระหว่างรอยเท้าเสือโคร่ง
ด้วยกันทั้งหลาย จากเท้าซ้ายหน้าที่ปัก และทุกรอยเท้าที่เหลือซึ่งกางแผ่
ออกไป มันเป็นรอยเดียวกับเสือกินคนที่เราเคยได้ผ่าน ได้เห็น ได้นั่งชาก
นั่งชุ่มและแกะรอยมาเป็นเวลาร่วมเดือนโดยไม่ได้ผลอะไร จนกระทั่ง
คนนำทางเองก็ชักจะอ่อนใจ บ่นพึมพำมาตลอดทางตั้งแต่ออกจากที่ที่
หญิงสาวผู้นั้นถูกเสือกัดตาย ก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าจะทันขึ้นห้างซึ่งเราขัดไว้

“นายไม่มีวันจะฆ่ามันได้” มันว่า “ไม่มีใครจะฆ่าเสือตัวนี้ตาย
หลายคนพยายามมาก่อนหน้านาย บางคนถูกมันฆ่าตาย บางคนก็ตายตั้ง
แต่ยังไม่ถูกมันฆ่า เชื่อกันว่า กลับไปเสียเถื่อนนาย”

“กลับ?” ข้าพเจ้ามองหน้าเจ้าคนนำทางหนุ่มอย่างประหลาดใจ

“แล้วก็ปล่อยให้คนทั้งหมู่บ้าน รวมทั้งแกด้วยถูกมันฆ่าตายยังงั้นรี?”

เจ้ากะเหรี่ยงหนุ่มยักษ์ใหญ่ “นายกกลับไปเมื่อไร ทะละตามนายไป เมื่อนั้น เสือกินคนหมดหมู่บ้านนี้แล้ว มันก็ไปของมันเอง”

เหตุผลของมันอาจจะฟังดูทารุณเกินไป แม้กระนั้นมันก็เป็นเหตุผลของคนที่เห็นการเกิด การอยู่ และการตายในป่า ซึ่งกฎธรรมชาติเป็นใหญ่มาแต่ครั้ง ปู่ ย่า ตา ยาย อย่างกะเหรี่ยงทะเลจะพึงรู้สึกและเข้าใจได้ เว้นไว้แต่มันเป็นเหตุผลที่ลุ่มเกินและง่ายเกินไปที่ข้าพเจ้าจะยอมรับ

“ฉันให้สัญญาหัวหน้าบ้านแกไว้ ทะละ” ข้าพเจ้าบอก “ว่าจะกำจัดเสือตัวนี้ให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นเสือเจ้าเสือนาย หรือเสือตัวกตะบวยอะไร และฉันไม่เคยผิดสัญญากับใคร”

“เมื่อทุกคนในหมู่บ้านถูกเสือกินแล้ว ใครจะไปเอาใจใส่ว่านายผิดสัญญาหรือไม่ผิด” เจ้าทะเลว่า

“ดีละ ฉันฉันจะปล่อยให้มันกินแกเป็นคนแรก ฉันจะได้สบายใจ” ข้าพเจ้าบอก

เจ้ากะเหรี่ยงหนุ่มยักษ์ใหญ่อีก แต่คราวนี้สีหน้าและแววตาของมันเปลี่ยนไป

“อย่าพูดให้ทะเลใจเสีย นาย” เสียงของมันเริ่มสั่น แท้ทั้งคู่ก็อ่อนลงไป

“งั้นก็อย่าพูดอะไรอีก” ข้าพเจ้ากำชับ “หน้าที่ของแกอยู่ที่คอยชี้บอกทาง เมื่อฉันถามเท่านั้น”

ทางด่านที่เราเดินเลียบต่อไปบนฝั่งซ้ายของลำธารซึ่งคั่นเงินจนกระทั่งถึงสันเนินเดี่ยวๆ จึงวกออกขวา ผ่านไปในป่าอย่างซึ่งลาดสูงชันและแห้งเข้า ราวกลีโลเมตรเศษๆ ต่อมา รอยเท้านั้นก็หายไปเหนือไหล่เขาแห่งหนึ่งซึ่งลาดต่ำลงไปสู่หุบเขาจากบปัสข้างล่าง เนื้อที่ของมันกว้างยาว

ประมาณ ๑๐ ไร่ แลดูเหมือนอุทยานขนาดย่อมที่ธรรมชาติสร้างสรรค์และตกแต่งไว้อย่างสวยงาม ท่ามกลางพืชเขาที่แวดล้อมอยู่โดยรอบ จากด้านที่เรายืนอยู่ เนินเขาลาดน้อยๆ ลงไปสู่กันหุบอันประดับไปด้วยต้นตะเคียนเป็นแห่งๆ แต่ทางปากตรงกันข้าม กลับสูงขึ้นและเต็มไปด้วยสมุนทุมพุ่มไม้ ข้าพเจ้ายืนอยู่ครู่หนึ่งเหนือหุบนั้น กวาดสายตาพิจารณาดูภูมิประเทศที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าและรอบกายเกือบทุกกระเบียดนิ้วก็ว่าได้ เมื่อไม่แลเห็นอะไรหรือได้ยินเสียงอะไรผิดปกติ ก็เดินลงไปตามเชิงเขาอันปกคลุมไปด้วยหญ้าสั้นๆ พ่วงท้ายด้วยเจ้าทะเลซึ่งขณะนี้คอยติดหลังแจเหมือนเงาตามตัว

ทันใดที่ใกล้กันหุบอันเป็นพื้นที่ราบนั่นเอง ข้าพเจ้าก็แลเห็นกิ่งไม้และใบไม้แห้งถูกตะกุกเป็นแปลงไปสมรวมอยู่เป็นกองใหญ่แห่งหนึ่ง ถึงแม้ว่าขณะนั้นจะไม่แลเห็นอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดของซากศพปรากฏออกมา ข้าพเจ้าก็แน่ใจว่าร่างของหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายน่าจะซ่อนอยู่ได้นั้น ข้าพเจ้ารู้ด้วยว่า ขณะใดที่เสือซ่อนเหยื่อของมัน ขณะนั้นมันจะไม่นอนชุมนุมอยู่ในบริเวณใกล้เคียงเลย แต่ก็ไม่ใช่เป็นการปลอดภัยที่จะสันนิษฐานเช่นนี้เสมอไป ด้วยเหตุนี้เอง ถึงแม้จะได้สำรวจตรวจตราดูภูมิประเทศอย่างถี่ถ้วนแล้วก่อนลงมาในหุบเขา ข้าพเจ้าก็กลับยืนสงบนิ่งพิจารณาดูอย่างรอบคอบรอบๆ ตัวอีกครั้งหนึ่ง

เลยกองกิ่งไม้และใบไม้แห้งกองนั้นออกไปเล็กน้อย เชิงเขาลาดชันไปเป็น ๓๐ องศา และสูงขึ้นไปประมาณ ๕๐ หลา มีซุ้มคั่นก้างปลาเดี่ยวๆ ดันหนึ่งขึ้นอยู่ระหว่างชอกหินเดี่ยวๆ สายตาข้าพเจ้ายังไม่ทันจะกวาดสูงชันไปจากนั้น ก็พอแลเห็นมันพอดี มัน...เจ้าเสือร้ายที่ข้าพเจ้าหาโอกาสเผชิญหน้าด้วยมาเป็นเวลาร่วมเดือน มัน...ผู้สังหารชาวบ้านเอ็งกะทันมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๑๐ คน และมัน...ซึ่งไม่เคยมีใครกำจัดได้ จนกระทั่งเป็น

ที่เลื่องลือและเชื่อถือกันทั่วไปในภาคนั้นว่า เป็นเสือเจ้าที่อยู่ยงคงกระพัน นับแต่จันท้าวและปิ่นแก้วของชาวบ้านป่าขึ้นไปจนถึงบรรดาอาวุธสมัยใหม่ของพรานน้อยพรานใหญ่ทั้งหลาย

ชั่วขณะหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น เมื่อแลเห็นทางอันยาวเป็นปล้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าสลับดำขยับไปมา ชั่วขณะหนึ่ง ความกะทันหันของเวลาทำให้ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกถึงลักษณะและท่าทางที่มันนอนอยู่ในขณะนั้น แต่ครั้นแล้วก็แลเห็นว่ามันหันหลังให้ พร้อมด้วยส่วนหนึ่งของศีรษะอันใหญ่และราว ๓ นิ้วของร่างจากไหล่ลงมาถึงขาหลัง การหมายศีรษะของมันเป็นเป้าเป็นลึงพันวิสัย การยิงส่วนหนึ่งส่วนใดที่แลเห็นเล่า ก็ล้วนแต่เสี่ยงต่อการทำให้มันบาดเจ็บ โดยปราศจากบาดแผลฉกรรจ์

ขณะนั้นเพิ่งจะบ่าย ๔ โมงเศษ ข้าพเจ้ายังมีแสงสว่างของเวลากลางวันที่จะทำการยิงได้นัดตรอยอยู่ข้างหน้าอีกไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมงเต็มๆ ตลอดเวลาเหล่านั้น ไม่ช้าก็เร็ว มันจะต้องลุกขึ้นยืนหรือเปลี่ยนอิริยาบถไปในการทำอื่นให้แลเห็นถนัด ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงตกลงใจว่าจะนั่งชุ่มคอยโอกาสต่อไป แต่ทันใดที่ตกลงใจก็ได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งหักและเสียงดินร่วนพรมมาจากทางขวา เมื่อเอี้ยวศีรษะกลับไปดู ก็แลเห็นเสือลายดลับตัวหนึ่งเยื้องกรายลงมาจากเนินเขา ตรงไปยังศพของหญิงสาวได้กองใบไม้แห้ง ไม่มีใครบอกได้ว่า สัญชาตญาณของป่าดงพงไพรหรืออะไร ทำให้มันเฉลียวใจเช่นนั้น และบางทีมันก็อาจจะชุ่มคูดูอยู่จนคิดว่าเจ้าลายพาดกลอนเจ้าของเหยื่อลัดดาไปแล้วจึงยอมเข้ามาเพื่อจะขโมยก็ได้

อย่างไรก็ดี ยังไม่ทันที่เสือลายดลับตัวนั้นจะถึงที่หมายของมัน เจ้าทะเลซึ่งตลอดเวลาเฝ้าอยู่เงียบๆ ข้างหลังข้าพเจ้าโดยไม่สังเกตเห็นอะไรเลย หันไปเจอเสือลายดลับตัวนั้นเข้าก็ร้องเอ็ดตะโรลั่นว่า

“เร็ว นาย เสือ...เสือ”

เกือบไม่ทันขาดคำ เจ้าลายพาดกลอนตัวนั้นก็แผ่นแปะลื้อออกจากที่ซุ่มของมันจากซุ่มก้างปลาต้นนั้นจนถึงป่าละเมาะข้างหน้าเป็นที่โล่ง ระยะห่างกันประมาณ ๑๐ หลา ข้าพเจ้าวาดปืนตามทันที ขณะที่เล็งศูนย์และเหนี่ยวไกนั่นเอง เจ้าทะละซึ่งคงจะคิดว่าข้าพเจ้าหันไปผิดทางก็เอื้อมมายึดแขนไว้

“เสืออยู่ทางนี้ นาย” มันบอกละล้าละลัก

ก็พอดีเสียงปืนลั่น กระสุนต้องพื้นดินห่างจากที่เรายืนอยู่ออกไปสี่—ห้าก้าว ถูกหินก้อนหนึ่งแตกกระจาย

“ยิงช้านาย ยิง...” มันยกมือชี้ไปที่เสือลายดลัดซึ่งแผ่นดลัดกลับไปทางทิศที่มันลงมา

กว่าจะอธิบายให้มันเข้าใจว่าเป้าหมายของข้าพเจ้าคืออะไร เสือร้ายตัวนั้นก็กลับตาไปแล้ว

“เสือตัวไหนก็เหมือนกัน” มันบ่นอีก “ทำไมนายจะต้องไปเจาะจงยิงแต่เสือเจ้าตัวนั้น”

อารมณ์เสียหรือบันดาลโทสะไม่มีประโยชน์อะไรแก่ใคร ข้อสำคัญเจ้าทะละมันใจเหลือเกินว่ามันได้ช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ด้วยการเตือนบอกให้รู้ตัวเสียทันในการปรากฏตัวของเสือลายดลัดตัวนั้น และข้าพเจ้าก็ปล่อยให้มันภูมิใจไปตามเรื่องของมัน

เมื่อโอกาสในการที่จะได้ยิงเสือเจ้าตัวนั้นพลาดไปอีกอย่างน่าเสียดายก็ไม่มีหนทางใดเหลืออยู่อีก นอกจากเราจะชวนกันกลับมาที่หมู่บ้านก่อนที่เวลาจะทันคำ และบอกให้ครอบครัวของหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายเตรียมตัวไปรับศพหล่อนมาทำพิธีฝังกันตามประเพณีในวันรุ่งขึ้น

ตลอดทั้งคืน หมู่บ้านเฝ้ากันอย่างไม่เป็นอันหลับนอน สี่—ห้าหลังคา

เรือนที่เหลื่ออยู่อาจจะปิดประตูเจียบและดับไฟมิด แต่เบื้องหลังฝาขัดแตะของกระท่อมเหล่านั้นเข้าไป ต่างคนต่างนอนด้วยหัวใจอันเต้นระริก กระซิบกระซาบกันด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงมหากภัยซึ่งคุกคามพวกเขามาเป็นเวลาแรมปี ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าเข้าใจในความรู้สึกเหล่านั้น เพราะได้เผชิญกับมันมามากและนานเช่นเดียวกัน

รวมเดือนเต็ม ข้าพเจ้าต้องจำใจอาศัยอยู่กับชาวบ้านตำบลนี้ เพราะเหตุที่ทนดูพวกเขาตกอยู่ในอำนาจของความหวาดกลัวเช่นนั้นไม่ได้ รวมเดือนเต็มๆ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเดินทางไปยังตำบลอื่นตามกำหนดนัดหมาย เพราะเหตุที่ลั่นวาจาออกไปกับชายชราหัวหน้าบ้านเียงกะทันว่าจะขอปราบเสือเจ้าตัวนั้นให้ได้ แต่ทุกคราวที่โอกาสเปิดให้ ไม่อะไรก็อะไรจะต้องมาเป็นอุปสรรคขัดขวางทุกครั้งไป ในกรณีหนึ่งมันเข้ามาลากคนไปจากหมู่บ้านในเวลากลางวันแสดๆ กินขาและฟุง แล้วทิ้งซากไว้ นั่งเท่าไรไม่เข้า ในกรณีต่อไปอ้อมกลับมากินเหยื่อ กินแล้วกินอีก โดยไม่ยอมปรากฏกายให้ข้าพเจ้ายิงถนัดได้ ความรู้ความชำนาญใดๆ ที่ข้าพเจ้ามีไม่เป็นประโยชน์อะไรในการจัดการกับเสือตัวนี้ ทุกกรณีมันจะต้องเร็วกว่าสายตาและกระสุนปืนของข้าพเจ้า ไม่ต่ำกว่าวินาทีสองวินาทีเสมอไป จนกระทั่งที่สุดก็อดสงสัยและชักสงสัยขึ้นมาไม่ได้ว่า สุขภาพของข้าพเจ้าทรุดโทรมลงไปจากชีวิตตรากตรำลำบากอยู่ในป่ามาเป็นเวลาช้านาน หรือเสือตัวนั้นเป็นเสือเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์จริงอย่างพวกชาวบ้านว่า

ไม่มีครั้งใดในชีวิตที่ข้าพเจ้าจะคิดถึงตาเกินเท่ากับในเวลานั้น แต่มันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของแกที่ข้าพเจ้ายังอยู่ที่เียงกะทัน และแกคงจะคอยอยู่ ณ ที่หนึ่งที่ใดระหว่างอ้อมกอดกับยางเปียง ถ้าเพียงแต่ข้าพเจ้าจะส่งข่าวไปให้แกทราบและตาเกินกลับมาสมทบกับข้าพเจ้าได้ที่เียงกะทัน อวสานของเสือตัวนั้นอาจจะถึงก่อนหน้านี้นี้แล้วก็ได้ และบางที่ข้าพเจ้าก็

อาจจะไม่ต้องตรากตรำเคร่งกับมันเกินไปจนสุขภาพทรุดโทรมลง เพราะประสาทได้รับความเคร่งเครียดเกินควรเช่นนี้ ตลอดคืน ชายชราหัวหน้ำบ้านที่ข้าพเจ้าพักอาศัยอยู่ด้วยพรำพรรณนาถึงแต่อกินหารและความศักดิ์สิทธิ์ของเสือเจ้าตัวนั้น รวากับว่าความอยู่ยงคงกระพันและความดุร้ายน่าสยดสยองของมันจะเป็นเครื่องปลอบใจข้าพเจ้า เราสนุกสนานกันอยู่นานจนกระทั่งเวลาผ่านเที่ยงคืนไปและอากาศเย็นจัดขึ้นทุกขณะ จวนเจียนจะแยกกันเข้านอนนั่นเอง เสียงกึ่งตัวหนึ่งก็ร้องขึ้นด้วยความตกใจที่ท่ายไรหลังบ้าน แล้ววิ่งผ่านขึ้นไปทางเชิงเขาตรงกันข้าม เราได้ยินมันร้องอีกสองสามครั้ง แล้วก็เงียบหายไปในความมืดและกลุ่มหมอกที่แผ่ซ่านไปทั่วบริเวณ เกือบจะในเวลาเดียวกัน เสียงเสือโคร่งก็ร้องมาจากฝั่งลำธารเหนือหมู่บ้านขึ้นไป ในฤดูติดสัตว์เช่นนั้น เป็นการง่ายที่จะบอกได้ว่าเสียงใดเป็นเสือตัวผู้และเสียงใดเป็นเสือตัวเมีย ข้าพเจ้าเงยหูฟังอยู่สักครู่แล้วก็เงยหน้าขึ้นบอกกับชายชราหัวหน้ำบ้านว่า

“จำได้หรือเปล่าว่านั่นแหละเสือเจ้าของพ่อเฒ่าละ”

สีหน้าอันเดิมไปด้วยแผลเป็นจากฝีดาษของแกมิได้เปลี่ยนแปลงเลยขณะที่พยักหน้าช้าๆ

“เจ้าพ่อมา เจ้าพ่อหิว พรุ่งนี้ไม่ว่าใครก็ต้องให้เจ้าพ่อกิน” แกว่า
ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ จุกหูหรือสูบพ่นควันพลางตอบว่า

“เจ้าพ่อเพิ่งมาคน เมื่อวานยังกินไม่ทันหมด เจ้าพ่อไม่มาคนใหม่ พ่อเฒ่าไม่ต้องตกใจ”

“พ่อเฒ่าแก่แล้ว พ่อเฒ่าไม่กลัวตาย พ่อเฒ่าเป็นห่วงแต่เด็ก ๆ ที่ยังเหลืออยู่ในหมู่บ้านนี้เท่านั้น มันยังจะโตต่อไป มีความสุขต่อไป แต่เจ้าพ่อยังไม่อิ่ม พวกนี้จะโตได้อย่างไร?”

“เจ้าพ่อมีโอกาสฆ่าเด็กสาวคนนั้นเป็นคนสุดท้าย ฉะนั้นจะไม่ให้เจ้า

พ่อทำอันตรายใครได้อีกต่อไป”

ชายชราได้ฟังก็ถอนใจ “พรานใหญ่พยายามมาเป็นแรมเดือนยังทำอะไรเจ้าพ่อไม่ได้ ไม่มีใครจะมาเจ้าพ่อตาย--”

น้ำเสียงซึ่งเต็มไปด้วยความมั่นใจของแก เท่ากับชั่วอายุารมณ์ซึ่งคุกรุ่นอยู่แล้วของข้าพเจ้าให้เพิ่มความดุเดือดยิ่งขึ้น ตลอดคืนที่เหลือต่อมา ข้าพเจ้าเกือบไม่ได้คิดถึงอะไร นอกจากความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวที่จะกำจัดเสือร้ายตัวนั้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ก่อนที่ความมั่นคงของประสาทข้าพเจ้าจะสลายและสุขภาพจะทรุดโทรมลงไปกว่านี้ เพราะฉะนั้นเอง ทันทีที่รุ่งสว่าง ล้างหน้าและดั่งน้ำชงกาแฟดื่มเสร็จ ข้าพเจ้าก็รีบออกจากที่ตรงไปสำรวจคูบริเวณที่ได้ยินเสียงเสือร้ายตัวนั้น ร้องเรียกหาคู่ของมันเมื่อคืน

รอยเท้าซ้ายหน้าที่ปัก และรอยอื่นๆ ที่เหลือซึ่งกางแผ่ออกไปปรากฏอยู่บนหาดทรายข้างลำธารตอนนั้นแสดงชัดอย่างปราศจากข้อสงสัยว่า เมื่อคืน เจ้าลายพาดกลอนผู้สังหารหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายได้กลับมานั่น เพื่อเยี่ยมสถานที่ซึ่งมันได้ก่อกรรมทำเข็ญไว้หรือลงกินน้ำยากที่จะบอกได้ ภายหลังที่วกเวียนอยู่สองสามรอบมันก็เลียบตามชายหาดขึ้นฝั่งไปทางด่านเก่า ซึ่งข้าพเจ้ากับทะเลาะติดตามไปเมื่อวาน เป็นเจตนาของข้าพเจ้าเหลือเกินที่จะย้อนกลับไปให้ถึงหุบเขาที่มันซ่อนศพของหญิงสาวผู้นั้นไว้ก่อนหน้าที่ชายชราและลูกบ้านจะพากันไปถึง

กึ่งทางระหว่างหมู่บ้านกับปากหุบเขาแห่งนั้น เสียงกังผึ่งหนึ่งกระโจนจากกิ่งยางไปยังยอดซุ้มห้วย พลังร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจต่อมาไก่อฟ้าผึ่งหนึ่งก็บินผ่านหน้าข้าพเจ้าไป ความกลัวของมันทำให้ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าเป็นสัญญาณป่าที่จะเตือนให้รู้ว่า เสือเจ้าตัวนั้นอยู่ในบริเวณใกล้เคียงหรือไม่ อย่างไรก็ตามก็คุ้มทำให้ข้าพเจ้ายืนสงบนิ่งอยู่กับที่เป็นเวลา